Noene jõe mõrtsukad.

Vanal ajal oli ühe kauge paesu metsa sees Kõrtsi. Et selles metsas palju röövlid elas, kes rüpalju röövisivad jõi tapsivad, et enam teekäijad põevat ajalegi jõudet ei jõgenilt läbi käia, hiiglasivad inimesed käisk nimetatlud metsast hirmuga eemale. Kõrtsinehe pere oli veiksene: meel jõi noene, veike laps jõi noese ääle, -nõr lehk. Ükskõrgel läks Kõrtsmiku hoesega sugulastele kosti jõi jättis lapse noese äega raju. —

Hirm pärast mõrtsukate eest käitis arg noesterahvas käisk ukse eest peale kõrvaste kinni, aga mõgamoodi ei uskunud keitse. Õõsel kuulub tõi tuuledaal mütsusid mütsi jõi pärast kerkib päranda laud ülese, kust alt mõrtsukad peal nõhtavale tuleb. Noesterahvas ei olnud käi päi ruumal: Rutusti hoovas tõi juure veere-kirve magast jõi silmapilgul käis mõrtsukat peal otsast ära. Nõrlaavisi tapsis tõi käisk ükskeist kümmend mõrtsukat mahat.

Mõrtsukate ijas jõi naarem veend ootavad kaabus jõi nõõgisivad ijeskeskes: „Küll on neil viist peal keal läikus, ei tuleji veel tagasi. Lähemõe õige vaatama, mis nad teevad jõi ootame kraami raju laasida!"

Läheveed. Lõuavad lahti tehtud kelabi ukse juurde mis päranda alla viib. Käisk on vaigune, ei kuhke-kahvki kuigil kuulda. Astuvad viimaks kelabisse, ijas ees pagi tagasi jõule. Käisk kelabi põranda sijub mõrtsukate vastu ni et vaimaneeb lahti jõlgeni mõrjad sisse astub. „Vaimaneeb ehmatab jõi jaaksab kohe võesta, kuna pagi käigest

selleest midagi aru ei saa. Üle ukse hüübb vaimaneeb pajale kelabisse: „Katsu jõule, kui paks, jüs on veri, kui vedel, jüs on vesi!"

Pagi katsub ei paates jõi hüüab: „See on veri," jõi jõhib kõi nelli, kui tuul uksest väljas ning vaimaneeb ots tee sõi raju poole...

Teisel hommikul tuli elanike jõõmud mõrtsukat pagi Kõrtsmiku noese ääle kaasa. Kombaad tehti vaalmis, ning peidmees kõiskis puuti ennast vaatama tulla. Puul kegi vaakisid, vättis vünas jõi lõikas jüs peidmest vaatama.

Kui tõi sinna oli jõudnud, nägi tõi, et kaas täni kahel paal väärvade kõrval seistes vahti pidasivad, nes tema tähele panemata müüdi lõpsivad. Noene aetus majasse. Ei majas ütlegi elavat hinge. Kahest, kolmest kambrist läbi jõudes jõi tõi vünnaks tagumise kambrisse. — Lai oh jeedi ehmatust!... Noene jääb kui jummas seisma. — Sepet täis on jõime pumpaara peesti, mille sees laiad teraga ivere-kirves nis käisk were jõi lihaotsikesega kaas, seisaks. Nüüd jõi tõi küll aru, mudat asjalaad olivad jõi peitis enese nurka suure kaja tahat pärat. Hinge kinnipidades ootas tõi, mis nüüd jüs jünalima hakkab. —

Tüni ajal pärast tulevad ijas jõi pagi sisse jõi vedavad enesega ühe uhke preili paari juurde. Põinevad tõi peal paari peale jõi ijas lääb ühe haabija peal otsast ära. Siis soivad tõi veel käe kallista kulal järmustega käi otsast ära, mis pagi murka viskas. „Alaka nüüd käi see liiga maakäes, kes mi inseteist kümmend ivenalat äratappis, jüs teeksime temaga jõlaja!" —